

Sygn. akt VII Kz 147/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Gałkowska

Protokolant: sekr. sądowy Klaudia Musiał

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 12 kwietnia 2018 r.

w sprawie M. K.

oskarżonej o czyn z art. 216 § 1 k.k.

zażalenia oskarżyciela prywatnego **J. Z.**

na postanowienie Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 11 grudnia 2017 r.

w sprawie sygn. akt XI K 454/17

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Oskarżyciel prywatny J. Z. wniósł do Sądu Rejonowego w Częstochowie prywatny akt oskarżenia, w którym to oskarżył M. K. o to, że

w dniu 10.02.2017 r. na zebraniu Stowarzyszenia (...) jako prezes tego stowarzyszenia publicznie znieważyla J. Z. poprzez poinformowanie członków stowarzyszenia, że J. Z. składając zawiadomienie do organów ścigania o nieprawidłowościach finansowych wyrządzonych przez Zarząd Stowarzyszenia, wyrządził jej tym krzywdę, a nadto podała nieprawdziwą informację, że J. Z. został ukarany przez sąd nawiązką w wysokości 500 złotych na cele społeczne oraz, że odbywały się rozprawy na które był on wzywany, a nadto na zebraniu postawiła wniosek o wyrzucenie go ze Stowarzyszenia „za tą krzywdę którą wyrządził Zarządowi”,

a w konsekwencji podjętej decyzji Walnego Zgromadzenia wywiesiła w gablotach komunikat o wyrzuceniu J. Z. ze Stowarzyszenia (...), tj. o czyn z art. 216

§ 1 k.k. i w związku z tym żądał przywrócenia członkowską w Stowarzyszeniu (...) i publicznych przeprosin na zebraniu Stowarzyszenia oraz w gablotach na terenie ogródków działkowych i w prasie.

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie na mocy

art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 632 pkt. 1 k.p.k. umorzył postępowanie w sprawie kosztami postępowania w kwocie 100 złotych obciążając oskarżyciela prywatnego J. Z.

i uznał je za uiszczone w całości.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył oskarżyciel prywatny J. Z.,

w uzasadnieniu środka zaskarżenia skarżący przywołał okoliczność skierowania do Zarządu Stowarzyszenia (...) (...) pisma z dnia 8 kwietnia 2016 r. w którym sformułował pytania, na które nie otrzymał w odpowiedzi. Nadto odniósł się do złożonej przez oskarżoną odpowiedzi na prywatny akt oskarżenia wskazując, że zawarte tam twierdzenia są

nieprawdziwe. Konkludował, że ma prawo zadawać pytania i otrzymywać odpowiedzi od organu do którego je kieruje i nie może być za to karany. Z wymowy środka zaskarżenia wynika, że jego autor domagał się uchylecia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić należy, iż w ocenie Sądu odwoławczego ustalenia dokonane w zaskarżonym postanowieniu są słuszne i trafne, zaś kontrola odwoławcza nie wykazała, aby Sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy przepisów prawa procesowego oraz jakichkolwiek błędów w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść orzeczenia.

W realiach niniejszej sprawy uznać należało, że zachowanie oskarżonej nie wypełnia znamion czynu zabronionego z art. 216 § 1 k.k. jak i znamion żadnego innego czynu zabronionego, w tym z art. 212 § 1 k.k.

Przechodząc do rozważań natury prawnej wskazać trzeba, że przestępstwo zniewagi skierowane jest przeciwko godności osobistej człowieka, postrzeganej jako cześć wewnętrzna. Przepis ten chroni godność osobistą każdej osoby. Znieważenie polega generalnie na okazaniu innej osobie pogardy, uwłaczaniu czci, ubliżaniu jej lub innym zachowaniu obraźliwym. O tym, czy konkretne zachowanie ma charakter znieważający, decydują przeważające w społeczeństwie standardy, oceny i normy obyczajowe (por.

W. K., Zniesławienie i zniewaga..., s. 165-169; zob. także postanowienie SN z dnia 7 maja 2008 r., III KK 234/07, OSNKW 2008, nr 9, poz. 69). Znieważenia nie należy utożsamiać z samym lekceważeniem czy brakiem okazania szacunku innej osobie. Chodzi tu bowiem o zachowania poważniejsze. Lekceważenie zaś niewątpliwie w mniejszym stopniu narusza godność człowieka, niż znieważenie.

Przenosząc powyższe teoretyczne rozważania na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że w wypowiedziach M. K. w których oskarżyciel prywatny upatrywał znieważających go treści nie sposób dopatrzeć się wyrazu pogardy czy ubliżania oskarżycielowi publicznemu, co więcej nie można stwierdzić nawet przejawów braku szacunku czy lekceważenia J. Z.. Miały one bowiem charakter wyłącznie informacyjny. Oskarżona przekazała członkom Stowarzyszenia, że oskarżyciel prywatny złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez Zarząd Stowarzyszenia, co do którego w dacie zebrania już prawomocnie odmówiono wszczęcia dochodzenia. Podniesiona przez M. K. okoliczność była jednym z powodów podjęcia przez Zarząd Stowarzyszenia w dniu 10 lutego 2017 r. uchwały o usunięciu pana J. Z. spośród członków tego Stowarzyszenia z uwagi na jego działania na szkodę Stowarzyszenia poprzez psucie dobrego imienia i wizerunku. Prawdziwość informacji dotyczących działalności J. Z., okoliczności ich przekazania (...) oraz forma w jakiej to nastąpiło nie pozwala zatem na rozważanie tych wypowiedzi w kontekście znieważenia.

Taki charakter wypowiedzi oskarżonej wyklucza zarazem ewentualne zakwalifikowanie jej czynu jako przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. Treścią pomówienia w rozumieniu art. 212 k.k. mogą być bowiem właściwości lub sposób postępowania, które mają charakter poniżający w opinii publicznej albo podrywający zaufanie społeczne. M. K. nie zarzuciła J. Z. poniżających cech (właściwości) informując jedynie o obiektywnie prawdziwych okolicznościach związanych z podejmowanymi przez niego działaniami dotyczącymi działalności Stowarzyszenia, którego jest Prezesem.

Podsumowując, Sąd Okręgowy uznał wniesione zażalenie za bezzasadne, albowiem argumentacja w nim przytoczona nie odnosi się w istocie do dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny prawnej zachowania oskarżonej jako nie zawierającego znamion czynu zabronionego, stanowiąc jedynie subiektywną krytykę działalności Stowarzyszenia z grona członków którego oskarżyciel prywatny został wykluczony.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., orzeczono jak w części dyspozytywnej.